

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **H.P.**, narozený dne ..., státní příslušnost Íránská islámská republika
naposledy pobýtem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková
1, 331 65 Balková
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**
sídlem Nádražní 2437/2, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 10. 2017, č. j. KRPP-159435-6/ČJ-2017-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ing. Jakubu Backovi se nepřiznává odměna za zastupování.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým byl podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009, tj. Dohodou mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích. Doba zajištění byla dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 20 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 21. října 2017 od 18:00 hodin.

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaná zajišťovala žalobce za účelem předání na Slovensko, aniž by se blíže zajímala o to, v jakém postavení se nachází, a zejména o to, co lze od žalobceva předání na Slovensko očekávat. Žalobce připomíná, že podle čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků *„žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* Podle čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“) *„nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“*
3. V případě realizace účelu zajištění podle česko-slovenské readmisní dohody (či podle readmisní dohody obecně) optikou žalobceva právního názoru nedošlo ke splnění přísné podmínky omezení osobní svobody postulované v obecných předpisech zabezpečujících ochranu základních lidských práv, a to konkrétně ve vztahu k čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv umožňujícímu zbavení svobody osoby *„v souladu s řízením stanoveným zákonem, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“*.
4. Žalobce dále v podané žalobě označuje institut readmise za odporující ústavnímu pořádku ČR, speciálně čl. 36 odst. 2, věty druhé Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle níž *„nesmí být z pravomoci soudu vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“*. A dále dle čl. 8 odst. 2 věty první Listiny, podle níž *„nesmí být nikdo stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon“*. Tato ustanovení Listiny institut readmise, viděno žalobcem, porušuje, neboť předání se žalobce nemůže vyhnout ani žádostí o mezinárodní ochranu, poněvadž tuto možnost výslovně vylučuje ustanovení § 3a odst. 1 písm. a) bod 4 in fine zákona o azylu, což je samo o sobě podle žalobce nepřijatelné.
5. Žalobce rovněž žalované vytýká chybějící reflexi žalobcovy osobní historie a zvláště pak nezohlednění eventuálních hrozeb, jimž může po vydání na Slovensko čelit, zejména jde-li o výhledové navrácení žalobce do Íránu.
6. Žalovaná v návaznosti na výzvu soudu k předložení vyjádření stran žaloby uvedla, že žalobcovo zajištění bylo ukončeno již dne 26. října 2017, neboť odpadl důvod zajištění, když byl žalobce předán dle readmisní dohody do Slovenské republiky. Současně žalovaná uvedla, že Slovensko je členem Evropské unie, z čehož vyplývá, že je bezpečnou

zemí pro žadatele o azyl ze třetích zemí, jelikož převzalo evropskou legislativu, řídí se jí a zároveň ani vláda ČR nevydala žádné závazné nařízení, které by omezovalo přemísťování žadatelů o azyl ze třetích zemí na Slovensko podle Dublinského nařízení.

7. Dne 8. ledna 2018 zdejší soud usnesením č. j. 17A 138/2017-35 řízení o předmětné žalobě zastavil. Důvodem zastavení bylo sdělení žalované o propuštění žalobce ze Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. března 2018, č. j. 4 Azs 17/2018-28, usnesení č. j. 17A 138/2017-35 ze dne 8. ledna 2018 zrušil, věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení a zavázal soud k meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí a k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
8. Ze zaslaného správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: žalobce, státní příslušnost Íránská islámská republika, přicestoval, podle svých slov do protokolu o podání vysvětlení č. j. KRPP-159435-4/ČJ-2017-030022, nejprve legálně ze své vlasti přes Turecko do Bělehradu v Republice Srbsko, kam dorazil pravděpodobně 20 září 2017. Následně již ilegálně přicestoval do Rumunska, odkud s osádkou tvořenou dalšími pěti osobami, z nichž tři byly státními příslušníky Íránské islámské republiky a dvě Irácké republiky, cestoval do Německa ve vozidle Iveco, RZ: ..., jež řídil státní příslušník Bulharské republiky.
9. Žalobce byl kontrolován hlídkou německé policie dne 20. října 2017 v cca 21:00 hodin na silnici č. B85 u Chamu, když vystupoval z výše zmíněného automobilu. Protože nebyl schopen prokázat svoji totožnost a oprávněnost svého pobytu na území Spolkové republiky Německo, byl dne 21. října 2017 v 18:00 hodin předán zpět do České republiky. V protokolu sepsaném s řidičem dotyčného vozidla ve Spolkové republice Německo tento řidič uvedl, že vezl žalobce po trase Budapešť – Bratislava – Brno – Praha – Plzeň - Furth im Wald. Žalobce v protokolu nebyl schopen popsat cestu, již absolvoval, nicméně uvedl, že z Rumunska vyjel s ostatními členy osádky dne 19. října 2017 ve večerních hodinách. Die výpisu z evidencí nebyl žalobce oprávněn k pobytu na území České republiky a pobýval na zdejším území bez víza a bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn.
10. Do protokolu žalovanému žalobce uvedl, že z Íránu vycestoval, neboť tam, opět dle žalobcových zaprotokolovaných slov, nenalézal pracovní uplatnění. Přes území České republiky pouze projížděl na své cestě z Rumunska do Spolkové republiky Německo. Za cestu zaplatil 2500 Eur. Nevěděl, že projíždí přes Českou republiku. Na území České republiky nikoho nezná a není schopen uvést žádnou adresu, kde by se mohl zdržovat a bydlet. Žalobce měl k dispozici částku cca 100,- Eur, leč tato suma není dostatečná k poskytnutí finanční záruky dle zákona o pobytu cizinců. Svým neoprávněným vstupem na území České republiky ze Slovenské republiky splnil žalobce podle žalované podmínky pro předání dle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009, tj. pro předání do Slovenské republiky podle článku 2 odst. 1 Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích.
11. Předání žalobce na Slovensko ve lhůtě 48 hodin od okamžiku omezení žalobcovy svobody nebylo podle příslušné readmisní dohody možné. Proto žalovaná napadeným rozhodnutím č. j. KRPP-159435-6/ČJ-2017-030022 ze dne 22. 10. 2017 žalobce zajistila za účelem předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské

unie přede dnem 13. ledna 2009, tj. podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích. Doba zajištění byla dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovena na 20 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 21. října 2017 od 18:00 hodin.

12. Žalovaná dospěla k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo zjevně neúčinné, protože žalobce by nebyl schopen zvláštní opatření plnit. Z prokázaného jednání žalobce by mírnější opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců bylo nedostačující, neboť zde žalovaná neshledává záruku, že z území České republiky žalobce vycestuje.
13. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, jelikož účastníci řízení nežádali nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (viz § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).

14. Soud neshledal žalobu důvodnou.

15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“*
16. První okruh žalobních námitek souvisí se žalobcovým rozporováním souladnosti postupu žalované s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a s návratovou směrnicí. Konkrétně s čl. 33 odst. 1) Úmluvy o právním postavení uprchlíků, s čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Prvně zmíněné ustanovení žalovaná nepřekročila, neboť z informací shromážděných o žalobci nevyplývá hrozící perzekuce, již by byl v Íránu vystaven na základě své *„rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“*. Ustanovení řečené jako druhé v pořadí žalovaná též vlastním jednáním respektovala, neboť omezení svobody žalobce předcházela žalobcům *„nepovolený vstup“* na území České republiky, na který žalovaná reagovala postupem s oporou v zákonu o pobytu cizinců. Dotčeno napadeným rozhodnutím žalované nebylo ani inkriminované ustanovení návratové směrnice, jelikož zajištění žalobce co do délky odpovídalo lhůtám jednotlivých úkonů nutných pro součinnost České republiky a Slovenské republiky před převzetím žalobce slovenskou stranou, a tedy trvalo *„co nejkratší dobu“*. Zákoností délky zajištění před završením procesu readmise se zabýval šestý senát Nejvyššího správního soudu dne 9. června 2016 v rozsudku č. j. 6 Azs 253/2015-37, kde shrnul dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu k problému: *„Nejvyšší správní soud již v minulosti uvedl, že doba zajištění musí být stanovena na dobu nezbytně nutnou k dosažení sledovaného cíle či účelu zajištění, kterým je příprava cizince na jeho předání.“* (viz 1. věta 16. odstavce téhož rozsudku)
17. Druhý okruh žalobních námitek souvisí se žalobcem činěným poukazem na nesoulad institutu readmise, jak jej znají zákon o pobytu cizinců či zákon o azylu, s ústavním pořádkem České republiky, najmě s Listinou základních práv a svobod. Žalované coby orgánu státní moci sama Listina pro její vlastní aktivitu ukládá následující základní

povinnost: „Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“ (viz čl. 2 odst. 2 Listiny) Krajský soud nadto není věcně příslušný k rozhodování o ústavní konformitě platných zákonů, ani mezistátních dohod.

18. Třetí okruh žalobních námitek se týká nezvážení rizik, které by žalobce mohl podstoupit po převzetí své osoby příslušnými orgány Slovenské republiky. Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu vydal dne 28. června 2017 usnesení č. j. 4 Azs 73/2017-17 s následnou argumentací: „V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.“ (viz 1. věta 11. odstavce téhož usnesení) Vzhledem k citované právní větě náleží žalované, stejně jako státní správě České republiky obecně, povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států Evropské unie.
19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl úspěch v řízení o kasační stížnosti, avšak ve věci samé úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Právo na náhradu nákladů řízení by měla žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto ani žalované toto právo nebylo přiznáno.
21. Žalobci byl zástupcem ustanoven advokát Mgr. Ing. Jakub Backa. Vzhledem ke skutečnosti, že o odměně ustanoveného zástupce rozhodl již zdejší soud v usnesení ze dne 8. ledna 2018, č. j. 17A 138/2017 – 35, a zástupce po vrácení věci zdejšímu soudu Nejvyšším správním soudem neučinil žádný úkon právní služby, za který by mu mohla příslušet odměna, nebyla tato odměna přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 3. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně